

KINDERSPEL

DOOR JEF LAST

Ik speel met God een kinderspel
van „'k zie je niet”, en „'k zie je wel”;
de pot is hemel of de hel
maar 'k speel met God mijn kinderspel.

Soms nadert Hij mij in mijn dromen
of schuilevinkt zich in de bomen
of gaat vermomd door onze straat,
maar snel verberg ik mijn gelaat:
„Ik zie je niet, ik zie je wel!”;
zo was het toch in 't kinderspel?

Soms speel ik dat ik hem wil zoeken
tussen de bladeren van mijn boeken
en 'k roep haast „buut!”, want 'k tast zijn hand,
maar plots sluit zich de letterwand.
Hij ziet mij niet, Hij ziet mij wel.
Hij speelt met mij een kinderspel.

Ik strek de handen voor mij uit
en draag een blinddoek voor mijn ogen,
de kindren, her en der gevlogen,
dansen in 't rond en lachen m'uit.
„Je krijgt ons niet!” — „Ik krijg je wel!”;
en God kijkt toe bij 't kinderspel.

Ik speel met God een kinderspel
van „'k zie je niet” en „'k zie je wel!”;
de pot is hemel of de hel,
maar 'k ben Zijn kind en 'k speel Zijn spel.